

Прызванне

Нарыс

ны факультэт МДПІ імя М. Горкага і пачаў школу аб гэтым не пашкадаваў, хоць выбар будучай прафесіі і не быў цалкам ёю асэнсаваны. Гэта ўжо падчас вучобы яна добра ўсвядоміць, што абрала аду ў самых старажытных і важных прафесій.

Прафесія бібліятэкара... Яна ўзнікла ўжо ў тая час, калі толькі пачалі з'яўляцца першыя рукапісы і з'явілася неабходнасць у іх захаванні. Імі ў тая далёкія часы сталі не каралі ці вывады, а свішчынынасажыццель, паколькі яны былі найбольш адукаванымі, да таго ж, рукапісы ствараліся, у асноўным, у спе-

А вось і Колежына. Бібліятэкар сустрэла петава. Перакінуліся некалькімі словамі — і адразу ж за справу.

У абед на грубцы, якая ўжо дыхла гарачынёю (дзякуючы "гаспадыні", якая давала бібліятэчныя справы), насмажылі рыбы навагі (яна зусім нядаўна яшчэ паёкалася ў сваёй роднай стыхі), хуценька перакусілі — і зноў, хоць ад цёплым пасля халоднай машыны і хілапа на сон, з галавой у працу. Ды з работай справілася неспадзвана хутка, да таго ж, большасць бібліятэкараў, якія былі ў адной "групе правяраючых", даймала трывога: маўляў, што там будучы думачы дома, калі яны свечасоас не прыедуць, затрымаўшы? Надвечоркам, калі ўжо сонца пачало асцяда над тайгой, на сваім надзейным бібліятэчным аўтобусе, застаўленным песна крэсламі (у невялічкім салоне для ўсіх стаяцянарных месцаў не хапала), выехалі назад.

Заснежаны шлях нагуляла клаўся пад колы машыны. Праехалі, паўна, ужо вёрст семдзесят на тайзе — тропь дарогі. Адлегласць да горада з кожнай хвілінай змяншалася: бібліятэкары ўсе больш акрыяліся: расказвалі адна адной розныя жыццёвыя гісторыі, распавядалі пра мужоў дзі дзіцей, аб сямейных стацункас, аб тым, што воль, як і меркавалі, свечасоасова вернуцца ў Беларусь. Але на адным з ваваротаў машына розка затармазіла: дарогу перагарадзілі вялікі сані з сенам, што былі прычэплены да трактара, які з'ехаў у кювет. Трактарыст нешта корваўся ля саны. Усе хуценька выспысалі з машыны. "Прыслесла ж на нашу галаву ліха..." — не ўтрымаўся, вышляўся выдзіраць аўтобус і найшоў да трактарыста. Парамалімаў мужчыны

з жанчыні і дзяўчат-бібліятэкараў нека па-асобліваму трывожна-супакоена думала пра адно і тое ж: а магло ж быць і горш. Ці не ведаў ён усё і пра Надзею Сенатарану, пра яе прызыванне бібліятэкара ды клаўся ў Беларусь...

З таго дня ўжо мінуў не адзін год. Але не-не дай прыгадае Надзея той завейны надвечорак... Дабром успамінае яна тамтэйшых людзей, такіх стрыманых і паўцыхах, з суровымі, як сама паўна, характарамі. А як не засмуціцца яе сэрцу, калі ўспамінае стайброкі з Беламорскай цэнтральнай раённай бібліятэкі? Памятае яна і кнігі ў саф'янавых і скураных пералістах, друкаваныя на славянскай і лацінскай, грэчаскай і французскай, польскай і нямецкай мовах, якія бачыла ў вялікіх і маленічкіх бібліятэках і музеях Расіі.

Добра памятае і пра тое, што дыплом аб вышэйшай адукацыі — далёка не ўсё. Менавіта там, у Прыбайкалі ды Карэліі, экзамены, якія павердзілі яго вартасць, былі намнога цяжэйшымі: і на веданне бібліятэчнай справы, і на ўменне працаваць з людзьмі. З другим пытаннем яна справілася лёгка — быў паўны вопыт актыўнай работы ў студэцкім калектыве. Акурат гэта ж акалічыцца дапамала ёй паспяхова справіцца і з першым пунктам — вельмі хутка пасябрвала з калегамі, на якіх магла сваёна абавярацца і ў якіх працывала вылучыцца, ужо прапунчыю кіраўніком цэнтралізаванай бібліятэчнай сістэмы ў Беламорску.

Яшчэ добра Надзея тужыла на Прыбайкалі ды Карэліі з іх некрапунтай прыгажосцю азёрна-лясных мястэч. Нават пасля вяртання ў Мінск.

Алітаратурны герой, пра якога марыла ў малодсці Надзея Сенатарана яшчэ ў школе ды ў студэцкіх гадах, жыла ў яе сэрцы да гэтага часу. Менавіта таму яе галавоны бібліяграф адувала бібліяграфічнай аспрадоўкі дакументаў Нацыянальнай бібліятэкі Беларусі і Алітаратурны крытык яна вельмі скрупулёзна шукала яго, марыла чыстага, мужнага, лірычна-сонечнага, як у сучаснай беларускай паэзіі і прозе, так і выяўленчым мастацтве. Аднак вяртаў Надзея Сенатарана аднае ўсё ж паэзіі — гэтай капаляебнай смачнае, калі да пастышкова-

